

MARK GREANEY

THE
GRAY MAN

DOELWIT

Vertaling Erik de Vries

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC[®] om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2010 Mark Strode Greaney
Oorspronkelijke titel: *On Target*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 HarperCollins Holland
Vertaling: Erik de Vries
Omslagontwerp: DPS
Omslagbeeld: © Shutterstock
Foto auteur: © Claudio Marinesecco
Zetwerk: Zetspiegel B.V., Best
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1206 3
ISBN 978 94 027 6804 6 (e-book)
NUR 305
Eerste druk februari 2023

Originele uitgave verschenen bij Berkley, een imprint van Penguin Random House LLC, New York.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en [™] zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

PROLOOG

De dikke donkere wolken boven de Ierse Zee dreven in de vochtige ochtendlucht traag boven het hoofd van de moordenaar die aan dek van de vissersboot stond. Toen het vaartuig nog kilometers uit de kust voer, werd het al omgeven door een aantal krijsende meeuwen; nu het de havenmond binnenvoer, zwermde er een tiental exemplaren omheen, die met hun witte vleugels de mist verdreven.

De vogels vlogen krijsend rond het vaartuig, alsof ze de Ierse kust waarschuwden voor de moordenaar die op het punt stond aan land te gaan.

Maar hun waarschuwingen gingen verloren in de mist.

De boot meerde iets voor acht uur aan. De moordenaar ging zonder de twee bemanningsleden een blik waardig te keuren van boord en stapte de kade op. Ze hadden in de drie uur die was verstreken vanaf het moment dat de dertien meter lange Lochin zijn passagier in internationale wateren had opgepikt van een Litouws vrachtschip geen woord gewisseld. Hij was aan dek blijven ijsberen en had de hem omringende zee nauwlettend in het oog gehouden. Zijn zwarte regenjas met capuchon beschermde hem tegen het zoute water en de onregelmatig vallende neerslag, maar ook tegen de spiedende blikken van de vader en zoon die het schip bestuurden. Ze bleven zoals afgesproken tijdens de overtocht in de stuurhut. Ze hadden de opdracht gekregen zich niet met hun passagier te bemoeien, die ze enkel op moesten pikken en weer moesten afleveren in Howth Harbor, iets ten noorden van Dublin. Na het afzetten van deze merkwaardige dagvangst moesten ze gewoon hun kop houden en genieten van hun honorarium.

De moordenaar liep door het kustplaatsje naar het kleine treinstation waar hij een kaartje kocht naar Connolly Station in het hart van Dublin. Omdat hij nog een halfuur had stuk te slaan, daalde hij de stationstrap af en ging naar de in de kelder gesitueerde pub. De vissers in de haven streken neer in The Bloody Scream voor hun *full Irish breakfast*; ruim de helft van de zitplaatsen in de langgerekte smalle ruimte was bezet door mannen die borden met eieren en worstjes en gebakken bonen naar binnen werkten en wegspoelden met schuimende pinten inktzwarte Guinness. De moordenaar verstond de kunst op te gaan in omgevingen waarmee hij niet vertrouwd was; nors gebarend om zijn buitenlandse accent te verhullen, bestelde hij hetzelfde als de mannen om hem heen. Hij at zijn bord leeg en dronk zijn bier op voordat hij The Bloody Scream weer verliet om zijn trein te halen.

Een halfuur later wandelde hij door Dublin. Hij had zijn bruine baard laten staan, een blauwe muts bedekte zijn oren en voorhoofd, om zijn hals zat een stevig vastgeknoopte sjaal en zijn gehandschoende handen staken diep in de zakken van zijn donkerblauwe jas. Een kleine katoenen tas die over zijn schouder hing deinde mee met elke stap die hij zette. Hij liep in zuidelijke richting van het station vandaan, sloeg toen op de kade van de rivier de Liffey rechts af en bleef die volgen door de koude regen die net begon te vallen.

De moordenaar liep door.

Hij verlangde naar het einde van deze klus.

Hij had zich op zee niet prettig gevoeld, en was ook nu bij het naderen van O'Connell Street in de aanzwellende ochtendddrukte niet op zijn gemak.

Maar er was iemand hier in Dublin wiens leven, zo had iemand met geld en invloed bepaald, beëindigd moest worden.

En Court Gentry was hier om dat te regelen.

1

Hij kocht bij een apotheek een doosje paracetamol en een fles water. Er was een paar maanden geleden een kogel door zijn dij geschoten en een mes in zijn buik gestoken. De pijn was met de week minder geworden. Het lichaam had een ongelooflijk groot vermogen tot herstel, zoveel groter dan dat van de geest. Court was afhankelijk geworden van de pillen en de injecties: Vicodin en OxyContin, Demerol en Dilaudid. Een chirurg uit Nice was hem na de operatie waarbij hij zijn buikwond had schoongemaakt en gehecht van medicijnen blijven voorzien, en sindsdien had Gentry dagelijks medicijnen geslikt. Maar hij had ze aan boord van het vrachtschip bewust niet meegenomen; hij was inmiddels ruim een week van de medicijnen af, en voelde zich ellendig vanwege zijn zelf opgelegde ontwenningsskuur.

De paracetamol was geen vervanging voor zijn zware pijnstillers, maar zijn geest putte niettemin troost uit de rituele medicijninname.

Drie uur nadat hij van boord was gestapt, nam hij zijn intrek in een door Chinezen gedreven budgethotel aan een nauwe steeg die uitkwam op Parnell Street, een kilometer ten noorden van de rivier. In zijn donkere en bedompte kamer rook het naar schimmel en frituurvet; de geuren van het twee verdiepingen lager gelegen restaurant die door de ventilatieroosters naar binnen kwamen. De vrijwel horizontaal vallende regen geselde het smerige raam dat daar echter niet schoner van werd; de olieachtige laag zat aan de binnenkant van de ruit.

Gentry lag ruggelings op de doorgezakte matras gedachteloos naar het plafond te staren. Hij had meer dan een week aan boord van een schip

doorgebracht; het was een merkwaardige ervaring niet meer heen en weer te wiegen, niet meer langzaam op en neer te deinen.

Terwijl de kille regen onophoudelijk tegen de ruit bij zijn hoofd sloeg, duurde het uren voordat hij in slaap viel.

Aan het einde van de middag ging hij naar het Chinese restaurant van het kleine hotel, at bami met varkensvlees en maakte met een vers aangeschafte mobiele telefoon verbinding met internet. Hij bezocht een bulletinboard op een website die expedities door het Oeralgebergte aanbood, en verschaftte zich met een wachtwoord toegang tot een forum voor werknemers; hij voerde nog een code in en belandde in een thread waar nog één andere gebruiker actief was.

Terwijl hij lauwe sinaasappelsap dronk, bediende Court met zijn duim de telefoontoetsen.

Ik ben er.

Een paar seconden later werd het kleine telefoonschermje ververst. Iemand op het forum had gereageerd.

In Bangkok, mag ik hopen? Met deze code identificeerde de partij aan de andere kant zich. Gentry maakte met zijn antwoord duidelijk dat hij het was.

Nee. Singapore. De tikfout maakte de identiteitscontrole compleet.

Goede reis gehad, vriend? was de volgende reactie. Court las het terwijl hij zijn tanden zette in een gefrituurde wantan die net zo vet was als het raam boven in zijn kamer.

Hij deed zijn best zijn ogen niet in zijn kassen te laten rollen. De reis was allesbehalve goed geweest, en Gregor Ivanovic Sidorenko was allesbehalve Courts vriend. Court had geen vrienden. En het was onwaarschijnlijk dat Sidorenko, kortweg Sid voor alle westerlingen die hem kenden, ze wel had. Hij was een hooggeplaatst lid van de Russische mafia in Sint-Petersburg. Hij stond aan het hoofd van een organisatie die zich bezighield met illegaal gokken, drugs, prostitutie, huurmoorden en... tot wanhoop van de Amerikaanse moordenaar was hij ook de baas van Court Gentry, de Gray Man.

Hoewel ze ogenscheinlijk in dezelfde bedrijfstak actief waren, was Gregor Sidorenko geen Donald Fitzroy. Sir Donald was jarenlang Courts opdrachtgever geweest, vanaf het moment dat de CIA Gentry uit de VS had verjaagd en een prijs op zijn hoofd had gezet. Fitzroy had zich over

hem ontfermd, had hem goede klussen aangeboden waar slechte mannen het slachtoffer van werden en hem daar goed voor betaald, had hem zelfs een keer ingehuurd om zijn familie te beschermen. Maar toen had Fitzroy Court onder zware druk verraden, en hoewel hij zich uitvoerig had verontschuldigd en zelfs zijn leven aan zijn Amerikaanse werknemer had aangeboden, wist Gentry dat hij hem nooit meer zou kunnen vertrouwen.

Hij zou nooit meer iemand in vertrouwen nemen.

Sid was een schurk, zoals iedereen wist. Court wist dat hij die slinkse Russische klootzak voor geen meter kon vertrouwen, maar via Sid dong hij mee naar de meest lucratieve contracten die er in zijn vakgebied te vergeven waren. En Sid ging akkoord met Gentry's voorwaarde dat hij enkel opdrachten accepteerde die hem moreel gerechtvaardigd leken, of zich op zijn minst aan de goede kant van 'moreel neutraal' bevonden.

Waardoor Court nu hier in Ierland zat.

De klus in Dublin was niet Courts eerste in dienst van Sid. Hij had het dossier van het doelwit doorgenomen, de klus aangenomen, online ruziegemaakt over de karige beloning voor deze opdracht, en hem uiteindelijk met tegenzin geaccepteerd.

Hij moest aan het werk blijven. Het nietsdoen en de verwondingen en de medicatie maakten hem slap, en hij was een man die het zich absoluut niet kon veroorloven slap te worden.

Court had de relevante details uit het dossier van het doelwit in zijn hoofd geprent. Dat deed hij ter voorbereiding op een moordmissie altijd. Naam: Dougal Slattery. Leeftijd: vierenvijftig. Nationaliteit: Iers. Lengte: lang. Gewicht: dik. Hij had als jongeman gebokst maar had zich niet bovenaan de lange lijst met plaatselijk talent weten te knokken. Daarna had hij emplooi gevonden als professionele klerkast, als uit-smijter in de nachtclubs van Dublin. Hij had gaandeweg zijn werkterrein verlegd, ruige klussen voor een plaatselijke bende gedaan; luie Poolse hoeren een pak slaag geven en Turkse drugsdealers die hun quotum niet haalden in elkaar timmeren. Hij was met eenvoudige moorden begonnen: leden van rivaliserende bendes, niets bijzonders, totdat hij voor een klus naar het Europese vasteland was gestuurd. In Amsterdam had hij pas echt naam gemaakt door de rivaal van zijn baas in een kogelregen te vellen, nadat hij eerst met zijn knoestige vuisten de gezichten van twee van diens bodyguards had verbouwd.

Hij was vanaf dat moment opgeklommen naar de volgende trede in de huurmoordenaarshiërarchie. Opdrachten in Ankara, Sardinië, Calcutta, Tadzjikistan. Court had op basis van zijn dossier geconcludeerd dat hij niet alleen werkte; hij was niet het brein achter zijn operaties, maar hij had een paar respectabele moorden op zijn naam staan. Niet respectabel op het morele vlak; nee, hij had naar verluidt een politierechercheur vermoord, een eerlijke zakenman, twee journalisten. Maar Court had respect voor het feit dat de opdrachten gedegen, maar zonder spektakel, waren uitgevoerd.

Zijn laatst gedocumenteerde klus dateerde van zes jaar geleden. Het was Court niet ontgaan dat Sids dossier over Slattery nadien bijzonder summier was. Op een paar speculatieve conclusies na was het enige wat er over die periode bekend was dat hij percussionist was van een band die vijf avonden per week traditionele Ierse muziek vertolkte in de toeristische wijk Temple Bar in Dublin.

Niet bepaald werk waarmee je het risico liep op een dodenlijst terecht te komen.

Wat Gentry betrof viel zijn opdracht in de categorie moreel neutraal. De man was een moordenaar, maar datzelfde gold voor Court. Court rationaliseerde het verschil; hij lichtte zijn doelwitten door om zich ervan te vergewissen dat hun handelingen een executie rechtvaardigden. Dat gold duidelijk niet voor Dougal Slattery, maar volgens Sid werkte de Ier op dit moment voor een door Italianen bestierde internationale criminele organisatie. Zijn volgende slachtoffer zou zomaar een weigerachtige prostituee kunnen zijn, of een restauranteigenaar die geen protectiegeld aan de maffia afdroeg.

Van de moord op Dougal Slattery zou de wereld niet direct opknappen, maar kwaad kon het zeker ook niet.

Tenzij je Dougal Slattery heette.

Hallo? Ben je er nog? Sids laatste bericht was drie minuten oud. Courts gedachten waren eventjes van de missie afgedwaald. Hij dwong zichzelf zich weer op het kleine telefoonschermje te concentreren.

Ik ben er. Niets aan de hand.

Hoeveel tijd heb je nodig?

Weet ik niet. Zal vanavond situatie bekijken. Kom in actie zodra ik de kans krijg.

Ik begrijp het, mijn vriend. Neem niet te veel tijd. Ik heb hierna nog meer werk.

Er was altijd meer 'werk'. Court wist dat. Maar het meeste 'werk' behelsde contracten die Court nooit zou aannemen. Court zou zelf wel beslissen of er 'nog meer werk' zou volgen. Maar hij ging niet met Sidorenko in discussie. In plaats daarvan antwoordde hij gewoon: Oké.

Ik hoop dat je gauw goed nieuws te melden hebt. *Do svidaniya*, vriend.

Court logde uit. Hij zette de telefoon uit en stak hem in de zak van zijn jas. Hij at zijn bord leeg, betaalde en verliet het hotel.

Aan het einde van de middag slenterde hij door de omgeving van Grafton Street. Hij bestudeerde een uur lang de kledingstijl en de gewoonten van de plaatselijke bevolking in een poging te assimileren. Dat zou hem als getrainde professional weinig moeite kosten; Dublin was een internationale stad waar Polen rondliepen, Russen, Turken, Chinezen, Zuid-Amerikanen... Zelfs een paar verdwaalde Ieren. Er was niet een bepaalde stijl of loopje dat hij kon imiteren, maar toch liep Court een tweedehandskledingzaak in Dawson Lane binnen en kwam met een grote tas weer naar buiten. Hij kleepte zich om op de wc van een warenhuis en trok een versleten blauwe spijkerbroek, een capuchontrui en een zwart spijkerjack aan. Hij maakte het af met zwarte sportschoenen en zijn donkerblauwe muts.

Bij het vallen van de avond was hij gewoon iemand uit de buurt die opging in de massa. Bij wijze van beveiligingstest ging hij terug naar waar hij vandaan kwam, stapte in en uit een paar DART-trams – het openbaar vervoer van Dublin – om zeker te weten dat hij niet gevolgd werd. Er waren op deze wereld meer mensen die Court Gentry graag dood wilden zien dan mensen die zich ooit druk zouden maken om Dougal Slattery, en om zijn opdracht in het juiste perspectief te plaatsen hield Court deze gedachte permanent in zijn achterhoofd. Zijn secundaire missie was het vermoorden van de Ier; zijn hoofddoel was zoals altijd zelf weer een dag te overleven. Het was zaak te allen tijde rekening te houden met zijn PERBEV, oftewel zijn persoonlijke beveiliging.

Toen hij tot zijn tevredenheid had vastgesteld dat hij niet werd ge-

volgd, vertrok hij naar de wijk Temple Bar ten zuiden van de rivier de Liffey.

Om tien uur nam hij plaats aan de toog van de Oliver St. John Gogarty. Hoewel het een woensdagavond was, was de toeristische pub afgeladen. Amerikanen, Europeanen, Aziaten. De enige in de pub aanwezige Ieren waren waarschijnlijk het barpersoneel en de band.

Court had de afgelopen maanden bar weinig sjofele kroegen bezocht. Hij had zich in het zuiden van Frankrijk schuilgehouden in een kleine zolderkamer van een kleine boerderij in een klein dorp in de heuvels en had die slechts verlaten om in de bescheiden winkel op de hoek blikvoer en water in te slaan. Zelfs zijn schaarse bezoeken aan Nice om zijn arts te consulteren waren weinig spectaculair geweest. Het was destijds winter; de nachtclubs en de kitscherige winkels aan de Promenade des Anglais, waar het in de zomermaanden altijd wemelde van de toeristen, waren vrijwel verlaten of zelfs dichtgespijkerd. Zo had Court het graag.

Het bezoek aan de Oliver St. John Gogarty paste totaal niet bij zijn gebruikelijke werkwijze; de vrouwelijke barkeeper had al naar zijn naam geïnformeerd, en twee Engelse vrouwen naast hem hadden al geprobeerd een praatje met hem aan te knopen. Hij had hun toenaderingen genegeerd en nippend aan zijn Guinness de omgeving bestudeerd, ondertussen wensend dat hij vier milligram Dilaudid zou hebben om te ontspannen, direct gevolgd door een reprimande dat hij zichzelf niet zo moest aanstellen en zich op de missie moest blijven concentreren.

Er zijn twee soorten mensen op deze wereld. Slechts twee. Schapen en wolven. Court was een wolf, dat wist hij maar al te goed. Hij was de laatste maanden iets verzwakt, maar een wolf bleef een wolf, wat hem nu hier in deze pub, omringd door honderd schapen, duidelijker werd dan ooit. Geen van de aanwezigen rekende zoals hij op mogelijk gevaar. Geen van de aanwezigen had alle uitgangen gelokaliseerd en het aantal sterke mannen in het publiek geteld en gekeken wat voor soort glas er in het raam aan de voorkant zat. Geen van de aanwezigen had oog voor de geringe hoeveelheid politie op straat of de slechte verlichting in de achterafsteegjes. Niemand in de menigte wist op welke plek je kon gaan zitten zonder in een spiegel gereflecteerd te worden.

Geen van de aanwezigen wist hoe hij het vege lijf moest redden als de nood aan de man kwam.

En geen van de aanwezigen had uitgedokterd hoe iedereen uit de weg geruimd kon worden als dat noodzakelijk zou blijken.

Ja, hij werd omringd door schapen, maar hij wist dat er zich in dezelfde ruimte nog een andere wolf bevond.

Volgens Sids dossier was de percussionist van de band ook een harde. De band die de volksmuziek ten gehore bracht bestond uit vijf man, en hoewel Gentry geen expert was op dit gebied, meende hij uit de reacties van de gasten te kunnen afleiden dat ze erg goed waren. De grote man met het witte haar zat aan de rand van het podium op een bankje en bespeelde een bodhrán, een traditionele Ierse trommel. Hij nam zijn taak serieus, speelde met gebogen hoofd en leunde voorover alsof hij reageerde op de subtiele veranderingen in de muziek. Hij zag er wat Court betreft eerder uit als een muzikant van middelbare leeftijd dan als een huurmoordenaar van middelbare leeftijd. Misschien was het wel lang geleden dat hij voor het laatst zijn 'vak' had uitgeoefend. Naast hem blies een dunne jonge man op een fluit in de microfoon, de gitaristen tokkelden en zongen, en de kudde schapen ging uit zijn dak. Court verstond lang niet alles van het lied, maar het ging over een mooie jonge vrouw en een slechte aardappeloogst en een echtgenoot die zich dood had gedronken.

Court dronk zijn stout op en ging naar buiten.

Dougal Slattery nam om halftwaalf afscheid van zijn bandgenoten, trok een wollen muts over zijn dikke witte haardos en verliet, met het leren foedraal waar zijn trommel in zat over zijn schouder, de Oliver St. John Gogarty. Het was een koude maar heldere avond, zoals duizenden andere avonden waarop hij in het café had gespeeld, en net als duizenden andere avonden wilde hij eerst nog een biertje voordat hij naar huis zou gaan. Hij kon kiezen uit tientallen kroegen die op slechts een paar minuten afstand lagen, maar zijn appartement bevond zich aan de andere kant van Pearse Station op ruim anderhalve kilometer afstand. Hij wilde doen wat hij altijd deed: in zijn stamkroeg nog een slaapmutsje drinken.

Slattery liep mank als gevolg van een slechte knie. Sterker nog, zijn ene knie was nog slechter dan de andere, maar omdat hij niet met beide benen mank wilde lopen, steunde hij op de minst slechte van zijn twee zwakke gewrichten en sjokte met zijn zware lijf door de koude avondlucht.

Het kostte de gezette Ier bijna een halfuur om de Padraig Pearse te bereiken, die was vernoemd naar de Ierse katholieke leider die bij de Paasopstand in 1916 door de Britten was gedood. Het was een door en door katholieke pub: foto's en herinneringen aan de opstand sierden de ramen van het kleine etablissement.

Dougal strompelde naar binnen, legde zijn jas en bodhrán in een hoek en liep naar de bar om de pint Guinness in ontvangst te nemen die al voor hem getapt werd.

Court Gentry vond een verduisterd portiek en ging op de stoep zitten. Hij had in maanden niet zoveel gelopen als vandaag, en voelde behalve de pijn in zijn dij- en kuitspieren een vage steek op de plek waar afgelopen december een kogel zijn rechterbeen was binnengedrongen. Hij zou willen dat hij een Vicodin had, maar omdat hij wist dat hij tijdens het werk geen medicijnen moest gebruiken, bleef hij gewoon zitten en de deur van de pub aan de overkant van de straat in de gaten houden. Vanavond was hij enkel op verkenning; hij zou zijn doelwit volgen naar huis, en dan bepalen waar en wanneer hij zou toeslaan.

De kroeg heette de Pdraig Pearse. Een op het oog klein etablissement en, te oordelen naar het feit dat hij onderweg in talloze andere gelegenheden had kunnen neerstrijken om iets te drinken, waarschijnlijk Slattery's stamcafé. Je vond in Dublin per hoofd van de bevolking meer cafés dan waar ook ter wereld. De Ieren koesterden hun pubs, en Court was dan ook niet verbaasd dat hij zijn avond deels besteedde aan het in de gaten houden van de voordeur van het café waar zijn doelwit een paar pints achteroversloeg.

Gentry ging moeizaam staan. Hij wilde zijn spieren in beweging houden, hij was koud en stijf, en hij had een wc of een steegje nodig. Omdat hij besepte dat het nauwe steegje naast de Pdraig een logische plek was waar een plaatselijke jonge man zoals hij betrapt zou kunnen worden op wildplassen, stak hij de verlaten straat over en verdween in de duisternis. Daar liet hij zich door zijn reukorgaan naar een muur leiden waar een aantal vuilnisbakken tegenaan stond, maakte zijn riem los en gespte hem snel weer dicht toen zijn aandacht werd getrokken door een geluid verderop in de steeg: twee mannen die via een achterdeur naar buiten kwamen, een streep licht op zo'n vijftien meter afstand, het geluid van nog meer pratende mannen in het gebouw. De mannen liepen naar een muur waar ze tegenaan pisten en gingen een minuut later weer naar binnen zonder de vreemdeling in het donker te hebben opgemerkt.

De achterdeur waar ze doorheen gekomen waren, hoorde duidelijk bij de Pdraig Pearse. Het café was dus veel groter dan Court aanvankelijk had gedacht. Hij deed zijn behoefte tegen de bakstenen muur en liep toen naar de achterdeur. Aan de andere kant hoorde hij het geluid van

een keu die tegen een bal aanstootte en norske mannenstemmen, die hij weliswaar hoorde maar niet verstond. Toen hij voor zich keek en zag dat de steeg uitkwam op een zijstraat, vroeg hij zich af of Slattery het café misschien al via deze deur verlaten zou hebben. Misschien was hij Court zelfs gevolgd, al was er niets wat daar gedurende de halfuur durende wandeling vanaf Temple Bar op had gewezen.

Shit. Gentry wist dat hij het vanavond voor gezien moest houden en het morgen nog eens moest proberen, of het café moest binnengaan om te zien of zijn man nog altijd binnen zat. Het gevaar om in een café van deze omvang ontmaskerd te worden was minimaal; zo te horen waren er tientallen klanten binnen, en de Gray Man wist hoe hij zowel binnen als buiten in zijn omgeving op moest gaan. Hij liep terug naar de voordeur, drukte zijn nek stevig in de kraag van zijn spijkerjas om een paar centimeter korter te lijken en duwde de voordeur van de Padraig Pearse open.

Zodra Gentry de kroeg betrad, besepte hij dat hij een kapitale inschattingsfout had gemaakt. Het was er ongelooflijk klein. Het gedeelte waar de pooltafel stond was afgesloten met een deur in de achterwand van de kroeg, waarop een bordje met MEMBERS ONLY prijkte. In de ruimte die Court zojuist had betreden stonden slechts een kleine toog, drie tafels en een paar bankjes tegen de muur. Hij liep naar de bar en pakte een kruk, haalde zonder naar links of naar rechts te kijken zijn portemonnee tevoorschijn en keek recht voor zich uit, naar de flessen achter de bar. Hij voelde de blikken van de pakweg tien aanwezigen, al wist hij nog niet of Slattery zich in dezelfde ruimte bevond.

Het café en diens bezoekers straalden iets ruigs uit. Court voelde het direct. Er hing onheil in de lucht.

Dit was geen plek voor vreemdelingen.

Eindelijk sloeg hij zijn ogen op en keek in de spiegel die achter de bar hing. Iedere man in de pub, onder wie Dougal Slattery en de twee jonge kerels die bij hem zaten, staarden hem via het glas aan.

Ruige kerels, dacht Gentry.

Zijn oog viel op een op de spiegel geplakte boodschap: VERBODEN TE ZINGEN.

Ruige zaak.

Shit.

De barkeeper keek hem langdurig van boven zijn krant aan, legde die eindelijk neer en trok zijn wenkbrauwen iets op.

‘Pint Guinness,’ zei Court.

Slattery nam slokjes van zijn bier en luisterde naar de twee jonge kerels die bij hem in de nis zaten te klagen over een scheidsrechterlijke dwaling in de rugbywedstrijd tussen Clontarf en Thomond die de vorige avond gespeeld was. Dougal was zelf supporter van de Wanderers, het kon hem dus geen reet schelen dat die klootzakken van Clontarf door die kutscheids waren genaaid, maar hij genoot niettemin van het gezelschap van de twee jonge gasten. Hij keek op toen hij de deur zag opengaan; het was laat om nog binnen te komen voor een biertje, al was het ook weer niet heel vreemd. Hij zwenkte zijn hoofd zijwaarts en volgde met zijn ogen de vreemdeling die naar de bar liep.

Dougal legde zijn tafelenoten snel het zwijgen op. In Dougal Slattery’s grote lijf gingen alarmbellen af die net zo luid klonken als die in de klokkentoren van de Christ Church Cathedral, een kleine twee kilometer ten westen van hen. Een onbekend gezicht in de Padraig Pearse was al vreemd genoeg, maar deze kerel had eerder die avond tussen het publiek in de Oliver gestaan. Daarbij was hij jong en fit, en wat Slattery betrof een tikje te nonchalant.

Hij was niet van hier. Hij kleepte zich wel zo, dat moest hij hem nageven, maar Slattery wist daar op een of andere manier doorheen te kijken. Terwijl de man op een barkruk ging zitten, speurde de Ier zorgvuldig naar bewijs dat hij onder zijn kleding een wapen verborg; contouren van een pistool, of die typische beweging die een gewapende man moet maken als hij met een pistool op zijn heup wil gaan zitten. Dougal zag niets, maar de rechterflank van de onbekende werd aan zijn blikveld onttrokken.

Hij hoorde de man zijn bestelling doorgeven. ‘Pint Guinness’ – niets vreemds of opvallends. Hij klonk zelfs een tikje Iers, al was zijn stem laag en zacht.

Zat hij bij de politie? Interpol? Dougal wist dat agenten uit een handvol landen hem graag in de boeien wilden slaan en hem van zijn geze-

gende eiland af wilden halen. Nee. Deze man leek hem geen agent; daar oogde hij op een of andere manier te ontspannen voor.

Hij wist ook hoe je een Guinness moest bestellen, en dat was niet niks. Achteloze buitenlanders hadden de neiging het glas te pakken zodra het voor hun neus werd neergezet; een kardinale fout. De stout moest in twee fasen worden getapt; de barkeeper neemt een paar minuten de tijd om het schuim te laten zakken, en al die tijd staat het biertje verleidelijk dicht bij de dorstige klant en nodigt het hem uit zijn onwetendheid te tonen door het glas al aan de mond te zetten.

Maar deze vreemdeling wist hoe het hoorde.

Slattery ving een glimp van de man op via de spiegel, wisselde een snelle, emotieloze blik uit. De andere aanwezige stamgasten keken de man ook aan, waarna hij zijn aandacht weer op de barkeeper richtte. George was net zomin als Slattery verheugd een vreemdeling in zijn café te zien, maar hij tapte gewoon zijn pint, inde zijn geld en verdiepte zich weer in zijn krant.

Dougal boog zich naar de mannen aan zijn tafel. Hij sprak zacht en met een lichte toets, maar verkondigde zijn boodschap zonder de geringste glimlach. 'Luister eens, jongens. Wat dachten jullie van een beetje actie voordat moeders jullie weer in bed stopt?'

Court was door de mand gevallen, en dat wist hij. Hij zat aan de bar ogenschijnlijk ontspannen in zijn bier te staren, maar zijn gedachten waren gespannen en doorliepen het protocol voor het afrekenen met een tiental mannen in een ruimte die niet veel groter was dan het interieur van een schoolbus. Gentry twijfelde er niet aan dat een aantal van deze gasten een mes op zak had. Hoogstwaarschijnlijk ook boksbeugels. Misschien lag er achter de bar zelfs een dubbelloops jachtgeweer met afgezaagde loop. Court beschikte over een pistool dat hij in een heupholster droeg, maar dat zou ter verdediging weinig uitrichten. Een Russische Makarov. In combinatie met de demper in de zak van zijn jas was het een effectief moordwapen, maar de .380-kogel was niet krachtig genoeg om ervan uit te kunnen gaan dat hij iemand in één klap buiten gevecht stelde; het magazijn met plaats voor acht patronen leek hem bij lange na

niet toereikend voor de mensenmassa die hem in de kamer omringde, en het uitwerpmechanisme van het magazijn zat op een slechte plaats en was inefficiënt. Ja, Court wist dat als puntje bij paaltje kwam hij een aantal van deze Ieren wel een paar extra knoospunten kon bezorgen, maar als ze hem met z'n allen te grazen zouden nemen, zou hij zwaar de lul zijn.

Hij nam een slok van zijn Guinness. Nog nooit had een pint zo groot geleken. Hij dacht dat hij hem nooit tot de bodem zou kunnen opdrieken zodat hij weer de donkere straat op kon. Hij hoorde Slattery achter zijn rug iets tegen zijn tafelenoten fluisteren. Court weerstond de neiging hem via de spiegel aan te kijken. Slattery had gezien dat hij eerder die avond in de Oliver St. John Gogarty was; zoveel was wel duidelijk. Nu bracht hij zijn vrienden van deze situatie op de hoogte. Als hij geluk had, zou Slattery hem ongemoeid laten, zijn mannen naar buiten sturen en in het donker laten schuilen tot hij Gentry naar buiten had weten te loodsen voor een pak slaag. Als hij pech had, zou het hier en nu gebeuren. Dougal zou opstaan en aankondigen dat degene die de vreemdeling door het raam aan de voorkant wist te smijten een jaar lang op zijn kosten mocht drinken.

Klootzak, dacht Court. Gedurende zijn revalidatie in Frankrijk had hij heel graag weer aan het werk gewild, maar dit was verdomme te veel van het goede.

Court maakte aanstalten op te staan. Hoewel zijn pint nog halfvol was, dacht hij dat dit het moment was om de kroeg uit eigen beweging te verlaten, voordat Slattery iets had kunnen bedenken. Maar voordat Gentry van zijn kruk was gegleden, liet de barkeeper zijn krant zakken.

‘Smaakt-ie niet?’

De dikke rossige zestiger moest de kwaadaardige chemie tussen Slattery en de vreemdeling hebben aangevoeld.

Court wilde zo min mogelijk zeggen. In plaats daarvan schoof hij op zijn kruk alsof hij ging verzitten, en hief zijn glas. ‘Hij is heerlijk,’ zei hij. Hij dacht dat hij wel Iers klonk, maar wist het niet zeker.

Links van hem stonden de twee mannen die bij zijn doelwit aan tafel hadden gezeten op en vertrokken door de voordeur. Nog eens twee die aan een tafel achter hem hadden gezeten gingen staan; Court zag ze in de spiegel op hem afkomen. Ze gingen allebei dreigend naast hem zitten.